

saadan Natur, at den kan fyldestgjøre alle andre kortvarige Straffe. En aaret Landsthingsmand her paa samme Bænk som jeg (Drenbøll) var ogsaa en Forsvarer af Bøiestrafpen, og han fandt det meget naturligt, at man havde anvendt den ombord. Han spurgte f. Ex.: „Hvad vil De, man skal gjøre, naar en Matros kommer ombord og er drukken? Saa har man dog virkelig ikke Andet at gjøre end sætte ham i Bøien.“ Men der er Bøien ikke anvendt som Straf, thi ved Krigsmagten straffer man ikke Individet, medens de ere drukne; Straffen eyedveres først, naar Individet er blevet edru, men der er Bøiestrafpen Bæretagsarrest. Det er min Anskuelse og min Tro — det kan være, at jeg tager feil — at man har haadt i det andet Thing et bestemt Ønske om at kunne faae en Straffelov ført igjennem. Man har ikke kunnet opnaa fra een Side Alt, hvad man ønskede; saa har man ladet sig nøie med noget Mindre, ladet sig nøie med Noget, som kunde gjøre Tilbage-toget fra Stillingen forrige Gang forklarlig. Man har derfor taget Straf i Bøien som en kortvarig og intensiv Straf, uagtet jeg er overbevist om, at Flertallet ikke tror det, og har taget § 32 som en Hjælp, med Hensyn til hvilken man i Virkeligheden heller ikke har haadt nogen stor Tro til, at den vil vise sig at være effektiv.

Magen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Er det for en virkelig kort Bemærkning?

Magen: Ja, den skal blive meget kort.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Magen: Jeg vil blot sige, at den Væsensforskiel, som foreligger i Situationen, efter min Opfattelse er den, at vi her første Gang have et Lovforslag, med hvilket, saavidt skjønnes, de militære Myndigheder gjennemgaaende erklære sig for tilfredse, og som de anse for brugeligt, og det er det Forhold, som efter min Opfattelse ikke har foreligget tidligere med Hensyn til de Forslag, som kun afgave Grundlaget for en endelig Ordning.

Strandskov: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Hvis det er for en ganske kort Bemærkning, vil jeg give det ærede Medlem Ordet, ellers vil jeg lade Sagen gaa over til næste Møde.

Strandskov: Det er for en kort Bemærkning.

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Strandskov: Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længe, men kun som den ærede 7de Landsthingsmand for 1ste Kreds (Magen) sige, at det er med Resignation, at man sidder her og forhandler om en Straffelov udenfor de borgerlige Forhold. Det er ganske vist, efter Alt, hvad de militære Medlemmer under disse to Dages Forhandlinger have oplyst, ønskeligt at faae en saadan Lov; men det er mig ikke nok, naar jeg ser Lovforslaget, som det foreligger; der er nemlig den berømte § 18. Der siger de meget ærede Ministre, og saavidt jeg erindrer ogsaa den ærede 2den Landsthingsmand for 1ste Kreds (Haffner), at Bøiestrafpen ikke er vanærende. Derfor nu dette Lovforslag var Regeringens Lovforslag, kunde der efter min Betragtning ikke være saa stor Frygt for, at Straffen kunde faae saadanne Følger som vanærende, som den nu maaste kunne faae; naar man tænker sig, at et Forslag som dette er fremkommet ved privat Initiativ, og man tænker sig, at det har optaget en Bøiestraf, som aldrig før har været brugt i Hæren, en Straf med Lænker om Benene, vil det jo ikke være saa forunderligt, hvis det i Tiden skulde komme til at hedde Bojesens Lænke om dem, der kommer i Bøien. Det er jo klart, at der i det andet Thing er kommet et Kompromis, en Overenskomst frem. Jeg vilde spørge det høie Thing, om der kan overgaa nogen Militær en større Vanære end den at komme i Bøien, hvis dette bliver almindeligt. Derfor vil jeg motivere min Afstemning saaledes, at, dersom Bøiestrafpen ikke idetmindste bliver indskrænket til de militære Domstole, kan jeg ikke give Lovforslaget min Stemme.

§ 121 om Hilseligheden har jeg fra Først af haadt meget imod, men med Hensyn til det sidste Foredrag, som den ærede 6te Landsthingsmand for 1ste Kreds (Blom) holdt her, skal jeg sige, at jeg sit derved iildels en anden Opfattelse, skjøndt jeg ikke ganske slipper min tidligere. Det ærede Medlem gik noget vidt i sit Forsvar for Hilseligheden, naar han vilde bevise, at det var nødvendigt at beholde den, ved at fremhæve, at de forskellige militære Myndigheder ogsaa kunne have Kommandoen i bare Eskortærmer. Det vil jeg naturligvis aldeles ikke benegte, men jeg vil gaa til Yderlighed i en anden Retning. Jeg vil sige, naar en Rekrut eller en nylig fra Landet indkommen Mand, som havde en Officer til Forsæt, sit isinde f. Ex. at gaa paa Masterrade, hvor Officieren ogsaa var, men det var umuligt at kjende ham, hvad saa? Ja, det er en Yderlighed til den anden Side end den, det ærede Medlem gik til; det forekommer mig, at det vilde være meget haardt, om en saadan Mand blev straffet. Det vil af disse Udtalelser let forstaaes,